

•Written by - வெங்கட் சாமிநாதன் •

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:09• - •Last Updated•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:15•

ஆர் ஷண்முக சுந்தரம் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பாகச் சொல்லப்பட வேண்டிய ஒரு திறன் வாய்ந்த எழுத்தாளர். அவர் ஒரு விவசாய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். பள்ளிப் படிப்பு அதிகம் பற்றாதவர். இலக்கிய சர்ச்சைகள், நகர வாழ்க்கையின் சந்தடி, இவற்றில் எதிலும் சிக்கிக்கொள்ளாத திறத்தில் அமைதியாக வாழ்ந்தவர். அவருக்கு பணம் தவேபைப் பட்டபோதெல்லாம் தன்னுடைய நோட்புக்கில் ஒரு குறு நாவல் எழுதி முடித்துவிடுவார். அதற்கு அவருக்கு ஏதோ சில நிறுப்பாய்கள் கிடைத்துவிடும். இப்படித்தான் நாகம்மாள், சட்டிசுட்டது (1965), அறுவடை (1960) போன்ற நாவல்கள் எழுதப்பட்டன. இவை அந்நாட்களில் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்து என்று சொல்லவேண்டும். இன்று நாகம்மாள், அறுவடை போன்றவை க்ளாஸிக்ஸ் என்றே சொல்லவேண்டும். அவரது நாவல்கள் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்து விவசாயிகளின் வாழ்க்கையைச் சுற்றி எழுந்தவை. கிரகேக அவல நாடகங்களின் மைய இழையோட்டத்தை அவற்றில் காணலாம். எதிலும் ஒரு மகிழ்ச்சி தரும் முடிவு இருப்பதில்லை. இன்னும் இரண்டு முக்கியமான எழுத்தாளர்களைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும். அவர்கள் இருவரும் ஒரு குறுகிய ஆரம்ப காலகட்டத்தில் இடதுசாரி கட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக விருந்தனர். ஆனால் அதிக காலம் அந்த கட்டாரத்தில் தங்கவில்லை. பின்னர் அந்தக் கட்டைக்களைத் தாமதேகர்த்து வெளியே வந்துவிட்டனர். ஒருவர் நாம் சற்று முன்னர் பசுவய்யா என்ற பெயரில் கவிஞராக அறிமுகம் ஆன சந்திராமசாமி (1931). சந்திராமசாமி அதிகம் எழுதிக் குவிப்பவரில்லை. அவருக்கு தன் எழுத்தின் நட்பைப் பற்றியும் அதன் வெளிப்பாட்டைத் திறன் பற்றியும் மிகுந்த கவனமும் பிரகஞ்சையும் உண்டு. இரண்டாமவர் த. ஜயேகாந்தன் (1931) இதற்கு நேர் எதிரானவர். ஏதோ அடையாளக்கிடந்தது திடீரென வெடித்தெழுவது போல, அணை உடைந்த நீர்ப்பெருக்கு போல, மிகுந்த ஆரவாரத்துடன், நிறைய எழுதித் தள்ளிக் கொண்டிருப்பவர். நிகழ்கால தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு அடங்காப் பிள்ளை. அவருக்கென ஒரு பெரிய, மிகப் பெரிய விஸ்வாசம் கொண்ட ரசிகக் கட்டிடமே உண்டு.

இவர்கள் எல்லாமே நிகழ்கால தமிழ் இலக்கியத்தின் ஐம்பது அறுபதுகளின் தகைக்காலத்தில் திரியவந்தவர்கள். க.நா.சுப் பிரமணியமும் சிலைலப்பாவும் உருவாக்கிய சிறுபான்மை இலக்கியச் சமூகத்தின் எழுந்தவர்கள் இல்ல. ஆனால் க.நா.சு.வும் சிலைலப்பாவும் உருவாக்கிய இலக்கிய சிறுபத்திரிகைக்கு ஓரளவு கடன்பட்டவர்கள் என்று வேண்டாமானால் சொல்லலாம். சரஸ்வதி என்னும் இலக்கியச் சிறுபத்திரிகை இவர்களுக்கு இடம் கொடுத்து வளர்த்தது என்று சொல்லலாம். ஜயேகாந்தன் ஒருவர் தான் வெகுஜன பத்திரிகைகளில் தன்னை

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:09• - •Last Updated•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:15•

ஸ்தாபித துகக் கொண்டார். ஆர வணம் மூக சூந் தரத் திற்கும் சூந் தர ராமசாமிக் கும் அங்கீ காரமும் தொடர்ந்த எழுத்துக்களான வாய்ப்பும் அளித்தது க.நா.சு.வம் சலெல்பாவும் சிறுஷ்த்த சிறுபான்மையின இலக்கியச் சமூகம் தான்.

அறுபது எழுபதுகளில் இன்னம் ஒரு புதிய தலைமுறை இளம் எழுத்தாளர் தோன்றினர். இவர்களது வருகைகளை வளர்த்துத் தயாராக இருந்தது என்று சொல்லவேண்டும், முன்னர் சொன்ன புதிதாக சிறுஷ்டிக் கப்பட்ட சிறுபான்மையின இலக்கியச் சமூகம். இந்த புதிய தலைமுறை இளம் எழுத்தாளர்களின் எழுத்தில் ஆரம்பத்திலேயே காணப்பட்ட ஒரு எழுத்துத் திறன், மூப்பதுக்களில் தோன்றிய முன்னோடிகள் தம் கைவசப்பட்ட பல வருஷங்கள் உழைத்துப் பழக வேண்டியிருந்தது இந்திரா பார்த்த சாரதி (1931), அசோகமித் திரன் (1931), சா. கந்தசாமி (1940), சூஜாதா (1936) ஆகிய எல்லோருமே சிறுகதைகள் எழுத்தாளர்களாகத் தான் தொடங்கி பின்னர் நாவல்களிலேயே அதிகம் தெரிய வந்தனர். இந்திரா பார்த்த சாரதி எழுத்தின் சுவாரஸ்யம் அதில் காணும் பரிசுஷம். ந. மதுசாமி சிறுகதைகளாகக் குள்ளேயே தன்னையே வரம்பிட்டுக் கொண்டவர். அவர் எழுத்தில் ஒரு கிராமத்தானின் பச்சுணம் நாட்டுப்புற வகைகளின் தன்மை இருக்கும். அதுவே அவர் எழுத்தின் திறனும் கண்ணுமாகி, கடந்தாண்டு ஒரு பழமையை நோக்கிய தாபமும் ஏக கமும் நிறைந்த ஒரு பயணமாக வளர்ப்பதும் அவர் எழுத்து. சூஜாதாவின் எழுத்தில் அவர் வார்த்தைகளோடு விளையாடும் விளையாட்டுக்களே பெரும் வாசகப் பெருக்கத்தை அவருக்கு சம்பாதித்துத் தந்தது. அதிலே அவரும் சுகம் காண்பவர். ஆனால் அவர் இத்தோடு நின்று விடப்பவர் இல்லை. அவர் எழுத்தில் காண்பது ஒரு விஷமத் தன்மையான விளையாட்டும், பாலியல் சீண்டலும் மாதிரியல்ல. அதைத் தாண்டி, இன்றைய விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்பமும் பரவிய இன்றைய சமூகமில் மனித வாழ்க்கையின் முரண்களையும் போராட்டங்களையும் அவர் எழுத்துக்கள் சிறப்பாக வளர்ப்பது தனக்கென. விஞ்ஞானத்தை சாதாரண மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் முறையில் அதேசமயம் சுவாரஸ்யமாகவும் நகையூணர்வுடனும் விளக்குவதில் பிரபலம் பெற்றவர் சூஜாதா. இதில் சூஜாதாவைத் தொடர்பவர் தன்னோடுள்ளோடு திரிய வந்த இன்னொருவர், சிறுகதைகளும் நாவல்களும் எழுதும் இரா.மருகன். இக்காலகட்டத்தில் தெரியவந்த இன்னொரு நாவல், சிறுகதை எழுத்தாளர், சா. கந்தசாமி. இவருடைய நாவல் விசாரணை கமிஷன் (1996) சாஹித்ய அகாடமி பரிசு பெற்றது. அது நிகழ்கால அரசியலையும் சமூகத்தையும் தனியாக விமர்சிக்கும் இவரது நாவலில் ஒரு அவநம்பிக்கைத் தொனியும் காணும்.

அசோகமித் திரன் கடந்த ஐம்பது வருடங்களான தொடர்ந்த முன்புபுடனான எழுத்தில் கதைத்திறனின் தரேச்சியைப் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடியும். கைவரப்பெற்ற, வற்றியும் தந்த இத்திறனை விட்டு அவர் நகர்வதில்லை அவரது உலகம் மத்திய தர நகர மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் அன்றாடம் சந்தக்கும் இன்னல்கள் தாம். அவர்கள் தம் சமூக அடையாளங்களையே நிய இன்னல்கள் தாம் அவரது உலகம். அசோகமித் திரனிடம் என்ன எதிர்பார்ப்பது என்று வாசகர்களாகக் குத்தெரியும். அவர்களாகக் ஆச்சரியம் தருவதும் ஏது இராது. அவர்களை அதிர்ச்சிக்கொள்ளக் குவதும் ஏதும் இராது. அசோகமித் திரன் எழுத்துக்கள் யாரையும் ஏமாற்றுவதில்லை. ஆனால் அம்பை(1940) ஆச்சரியப் படுத்துவது மட்டுமில்லை. அதிர்ச்சியடையச் செய்பவரும் கட்ட. ஆசாரம், சம்பிரதாயம், பண்பாடு என்ற முக்கோணங்களில் தம் சூயபிம்பங்களாகக் காத்துக்கொள்ள முயலும்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:09• - •Last Updated•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:15•

அதிகாரங் களையும் ஆணாதிக கங் களையும் அவர் விட டு வபை பதில் லை. சிறுகதைகள் மாத் திரமல் ல. தமிழ் பணை எழுத் தாளர் களை, அவரது முன் னனோடிகளும், சக காலத் தவருமான எழுத் தாளர் களைக் கண்ட பட் டிகள் Face Behind the Mask என்ற புத் தகம் ஒன் றும் ஆங் கிலத் தில் வளையாகியுள் ளது. தன் னைப் பணை னிய வாதி என் ற அடமைமொழிக் குள் அடதை துக் கொள் ளாத பணை னியவாதி அம் பை. 1923-ல் பிறந் த கி.ராஜநாராயணன் இங் கு பசேப் பட்டும் எழுத் தாளர் கள் எல் லோரிலும் மித் தவர் தமிழ் நாட் டின் தனெக் கோடியில் தலெங் கு பசேம் விவசாயிகள் குடும் பத் தில் பிறந் தவர். அவர் கள் விஜயநகர் சாம் ராஜ் ய காலத் தில், பல ந் றாண்டுகளாக் கு முன் தமிழ் நாட் டுக் கு வந் து குடியிறையவர் கள். பள் ளிப் பிப் பு என் று சொல் ல அதிகம் ஏதும் இல் லாதவர் தான் அவரது எழுத் துக் கள் இக் காரணங் களால் தனித் தம் மிக் கது. வாய் மொழி மரபும் எழுத் து மரபும் மட் டுமல்லாது, கிராமீ யமும் நகரத் துவ நாகரீ கமும் கட்ட அவ் வவற் றின் தனித் தம் தன் எல் லைக் கோட்களையெ மங்கச் சயெத் து இவரது எழுத் துக் களில் ஒன் று கலந் திருக் கும்.

பிரபஞ் சன் (1945), நாவலாசிரியர், சிறுகதைகளும் எழுதுபவர். முன் னர் ப் ரெஞ் ச் ஆதிக் கத் திலிருந் து இப் போது இந் தியாவூடன் இணைந் துள்ள பாண்டிச் சரேக் காரர். 1709 – 1761 காலத் தில் புதுச் சரேயில் வாழ்ந் த ஆனந் த ரங் கம் பிள் ளை பாண்டிச் சரே கவர் னராக இருந் த டுப் ளே முதலானவர் களாக் கு துபாவி யாகவும் ஆலோசகராவும் இருந் தவர். தமிழில் எழுதப் பட் ட அவரது அன் றாட் நாட் குறிப் புகள் மிக விரிவானவை. அவர் வாழ்ந் த காலக் டம் ஆங் கிலயேர் களாக் கும், ப் ரெஞ் சுக் காரர் களாக் கும், மராட் டியர் களாக் கு இடையேத் தொடர்ந் த போர் களும், கோட் டகைகளாக் குள் ளும் வளையேயும் நடந் த சதிச் சயெல்களும் நிறைந் தவை. ஆனந் த ரங் கம் பிள் ளையின் நாட் குறிப் புகள் 12 பரெய் பாகங் களாகத் தொகுக் கப் பட் டுள் ளன வளையாகியுள் ளன. இந் நாட் குறிப் புகள் ஆனந் த ரங் கம் பிள் ளையின் தனிப் பட் ட வாழ் க் கையை மாத் திரம் சொல் பவன அல் ல. அவர் வாழ்ந் த காலத் து சமீ க, சரித் திர நிகழ் வுகளையும் புதிவ் சயெத் துள் ளவை. பெரும் பாலும் இந் த நாட் குறிப் புகளையும், அந் தக் காலத் து மராட் டியர் களின், நவாபுகளின் வரலாறுகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, புதுச் சரேயின் வரலாற் றையே ஆனந் த ரங் கம் பிள் ளையை மையப் பாத் திரமாகக் கொண்டு பிரபஞ் சன் திட் டமிட் டுள் ள ம் ன் று பாக வரலாற் று நாவலில் இதுகாறும், மானுடம் வலெ லும் (1990) வானம் வசப் பட்டும் (1993) என இரு பாகங் கள் எழுதியிருக் கிறார் பிரபஞ் சன். இப் பெரும் வரலாற் று நாவல் தனித் துவம் மிக் கதும் ஒரு மலை கல் எனச் சொல் லப் பட்டவனெ டியதுமான பட்டைப் பு.

அண்டை மாநிலங் களிலிருந் தும், த் ரத் து மாநிலங் களிலிருந் தும் காலம் காலமாக் குடிபயெர்ந் து தமிழகத் தில் வாழும் மக் களால் தமிழும் தமிழ் இலக் கியமும் வளம் பெற் றுள் ளது. இது ஒரு நீ ண் ட வரலாறு கொண்ட காட் சி, நிகழ் வு. தமிழ் இலக் கியத் தோற் றமான சங் க காலத் திலிருந் தே (கி.பி. முதல் இரண் டு ந் றாண்டுகள்) தொடங் குவது. இன் று தன் னைப் பதுகளில் இருக் கும் எம் .வி.வங்கட் ராம் (1920), ஏதோ ஒரு ந் றாண்டில் சௌராஷ் டிரத் திலிருந் து குடிபயெரத் தொடங் கி கடசையில் தமிழ் நாட் டில் குடிகொண்ட சௌராஷ் டிர சமீ கத் தைச் சரேந் தவர். 1930-களின் மணிக் கொடி காலத் திய மித் த எழுத் தாளர். அதே மணிக் கொடி காலத் திய க.ப.ராஜகோபாலனின் தாய் மொழி தலெங் கு. அவரோடு இரட் டையராகக் கருதப் பட் ட

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:09• - •Last Updated•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:15•

ந.பிச சம்பிரதாயம் தலுங்கு மொழி பச்சுபவர் . மணிக் கொடி எழுத தாளர் என்ற புகழ் பெற்ற இவர்கள் யாரும் ஒரு வார்த்தை தலுங்கில் எழுதியவர்கள் இல்லை. சமகாலத்திய திலீ ப் குமார் (1951) தமிழ் நாட்டில் வகுகாலமாக வாழ்ந்து வரும் குஜராத் திகள் குடும்பத்தசை சரேந்தவர் . அவரது கதகைகள் பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டில் வாழும் மத்திய தர குஜராத் திகள் , மராத் தியர் வாழ்க்கையைச் சித்தரிப்பவை. விமலாதித்திய மாமல்லன் (1960) ஒரு மகாராஷ்ட்ரியன் . அவருடைய கதகைகள் நம்மை தமிழ் நாட்டின் மகாராஷ்ட்ரர்களின் குடும்பத்துக்குள் இட்டுச் செல்கின்றன. விட்டல் ராவ் (1941) கன்னடியர் . அவர் கன்னடம் , தலுங்கு , தமிழ் மீன்று மொழிகளும் பச்சும் திரிவணை சங்கமம் என்று சொல்லத்தக்க இடத்திலிருந்து வருபவர் . அவரது கதகைகள் தமிழ் நாட்டில் வாழும் கன்னடம் பச்சும் குடும்பத்தினர் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கின்றன. தம் வீடுகளில் கன்னடம் பச்சினாலும் இவர்கள் தமிழ் வாழ்க்கையோடு ஐக்கியமானவர்கள் இருப்பினும் தமது கன்னட அடையாளங்களை, தெரிந்தோ, பிரகஞ் அற்றோ சிறிய பெரிய அளவில் தம்மில் தக்க வதைத்துக் கொண்டுள்ளவர்கள் . இவையெல்லாம் இவர்கள் அனைவரது தமிழ் எழுத்துக்களிலும் சித்தரிக்கும் வாழ்க்கையிலும் பலதரப்பட்ட வண்ணங்களையும் , மணங்களையும் கொண்டு சரேக்கின்றன. அது தமிழையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் வளப்படுத்துகின்றது. சம்பிரதாய மணியனும் தன் சிறுகதகளிலும் நாவல்களிலும் தமிழ் நாட்டின் , தமிழ் இன மக்களின் எல்லகைகளில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையையும் அப்பிரதச்சைங்களின் தனித்வகுணங்களையும் நுணுக்கமாகவும் விவரமாகவும் கொண்டு சரேத்துள்ளார் . ஆ. மாதவன் பல தலமைறுகைளாக, திருவனந்த புரத்தில் வாழ்பவர் . அவர் காலம் கடதைத் தருவில் உள்ள அவரது கடையில் கழிகிறது. அவரது கதகைகளும் இயல்பாக, அக்கடையைச் சூற்றிய உலகையும் மக்களையும் பற்றித் தான் பச்சுகின்றன. அவர் களது மலையாள மணத்தோடு . நீல பத்மநாபன் (1936) வகுகாலம் முன்பே கரேத்தாக்குக் குடிபெயர்ந்து வாழும் தமிழ் நாட்டு இரணியல் செட்டியார் வகுப்பசை சரேந்தவர் . அவரும் தம்மைச் சூற்றியுள்ள தமிழர் , மலையாளிகள் வாழ்க்கையைத் தான் தன் எழுத்தில் கொண்டு வர இயலும் . நீல பத்மநாபன் நிறைய நாவல்கள் சிறுகதகைகள் எழுதிக் குவித்துள்ளவர் . அவற்றில் தலமைறுகைகள் (1966) என்ற நாவல் ஒரு மலை கல் என்ற சிறப்பும் முக்கியத்துவமும் பெற்றது.

இன்றைய தமிழ் எழுத்தில் பொதுவாகக் காணப்படும் ஒரு முக்கியமானதும் சிறப்பானதுமான விஷயம் , ஒரு காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளான பி.ஆர் . ராஜம் அய்யரும் (1872-1898) புதுமைபித்தனும் (1907-1948) தம் எழுத்துக்களில் அவர்களாகப் பரிச்சயமான கொச்சைப் பச்சு மொழியை எவ்வித தயக்கமுமின்றி பயன்படுத்தத் தொடங்கியதிலிருந்து, கொச்சைக் கொடுக்கும் ஜீவனை அறிந்து பின் வந்த தலமைறுகையினர் பச்சு மொழியையே பயன்படுத்துவது வழக்கமாயிற்று. இது பதிப்பவர்களுக்கு முதலில் சற்றி சிரமம் கொடுப்பதாகவும் , பச்சு மொழியைப் புரிந்து கொள்ளப் பழகவேண்டியும் இருந்தது. ஏனெனில் பச்சு மொழி அவரவர் பிறந்து வளர்ந்து பழகிய வகுப்பு, மதம் , வட்டாரம் சார்ந்து மாறுபடும் காரணத்தால் , பரிச்சயமில்லாதாருக்கு அது உடன் புரிவதில்லை. ஆனால் பச்சுவோருக்கு உயிர் கொடுப்பதும் இயல்பானதும் அது தான் . புத்தகங்களில் எழுதப்படும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட இலக்கணம் சூத்திரித்த மொழி செயற்கையானது, தமிழ் நாட்டில் எங்கும் எந்தத் தமிழனும் பச்சாத மொழி அது. தீவிர தமிழ்ப் பண்பிதர்கள் மாத் திரமேநிர்ப்பந்தித்து பொதுவில் பச்சும் மொழி. உயிரற்றது.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:09• - •Last Updated•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:15•

மெளனத்தில் புனைகை வருவிக் கும் மொழி. தமிழ் நாட்டின் வட்டார பச்சு உருவங்களோடும், எழுபது எண்பதுக்களுக்கும் பிறகு இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் அவரவர் இடங்களில் வழங்கும் பச்சுமொழியையும் நிகழ் காலத் தமிழ் எழுத்துக்காகக் கொண்டுவந்தனர். இதன் விளைவாக இன்றைய தமிழ் எழுத்தில் தான் எத்தனை ஃபண் ஸ்வர்நாத் ரணைக்கள்! எத்தனை மலை ஆஞ்சல்கள்!! வண்ணநிலவனும் (1948), வண்ணதாசனும் (1946) அவர்களுக்கும் பரிச்சயமான உயிரோட்டம் மிகுந்த திருநெல்வேலி பிள்ளைமார் பச்சு மொழியில் தான் எழுதுகின்றனர். அவர்கள் மாத் திரமல்ல. இன்னம் அனகேர். அவரவர் பிறந்து வளர்ந்து பச்சிய பச்சு மொழியில். நாஞ்சில் நாடன் (1946) எழுதுவது, அவர் பிறந்து வளர்ந்து ஊரைப் பற்றி, அங்கு வாழும் மக்களைப் பற்றி, அதன் சுற்று வட்டார ஜனங்களைப் பற்றித் தான் எழுதுகிறார். அவர்களது பச்சு மொழி, அவர்களது கருவிய வட்டத்துக்கு அப்பால் வழங்காத, அவர்களுக்கே உரிய ஒன்றாக இருக்கலாம். அவர்கள் வறோ எங்கு இப்போது வளர்ந்து வரும் சரி. எட்டுத் திக்கும் மத்யானை (1998) என்னும் அவரது சமீபத்திய நாவல், தன்னுடைய கிராமத்தையிட்டு ஓடி, தலமைறவை உலகில் சேர்ந்து விடுகிறான். அந்த உலகு அவனை இந்தியாவின் பல்வறோ இடங்களுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அரசியல் வாதிக்களுக்கும் பெரும் பணக்காரர்கள்க்கும், தலமைறவையில் வாழும் கூற்றவாளிக் கும் பல்க்கும் இடையில் நிலவும் வளித்திரியாத உறவுகளையும், இவற்றினுள்ளும் ஊடாருவியுள்ள சாதிப் பிணைப்புக்களையும் பற்றியது தான் இந்த நாவல். தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பச்சும போது, எண்பதுக்களும் தன்னொருக்களும் மிகுந்த பரவசமும் உற்சாகமும் தந்த வருடங்கள். வகைஜனப் பத்திரிகைகளின் அச்சுத்தனமான செல்வாக்கு இன்னமும் வாசகர்களை ஆட்டிவகைக்கின்றன தான். ஆனால் அவற்றில் வளிவந்து மக்களைக் கவர்ந்தனவெல்லாம், ஐம்பதுக்களிலிருந்து தொடர்ந்து பல பத்துவருடங்களுக்கு பெரிய இலக்கியமாகக் கருதப்பட்ட நிலை இப்போது இல்லை. அரசியல் வாதிக்களும், சினிமாத் தாரர்களும் இன்னமும் பெருவாரியான மக்களையெல்லாம் கவர்ச்சிபெற்றவர்கள் தான். ஆனால் இலக்கிய ரசனையெல்லாம் ஒரு சிறுபான்மை உருவாகியுள்ளதாகச் சொன்னேனே, அவர்கள் இந்த மயக்கத்திற்கு பலியானவர்கள் இல்லை. கட்சியின் கொள்கைகள்க்கும் விதிமுறைகள்க்கும் ஏற்ப தங்கள் எழுத்துக்களைத் தயாரித்து சந்தையில் கடைபரப்பிக்கொண்டிருந்த இடது சாரி எழுத்தாளர்களும் விமர்சகர்களும் கிளப்பிக்கொண்டிருந்த கச்சலும் ஆரவாரமும் அனகேமாக் இப்போது ஓய்ந்துவிட்டன. காரணம் அவர்களுக்கு வழிகாட்டலும் உயிர்ப்பும் தந்து வந்த கோட்டைகள் சரிந்துவிட்டன இவையெல்லாம் மகிழ்ச்சி தரும் விஷயங்கள் தான். ஆனால் ஓவ்வொரு பருவமும் அது கொண்டுவந்து சேர்க்கும் நோய் பரப்பும் பச்சிக்களும் தோத்து நோய்களும் கொண்டது தானே. பருவத்திற்கு பருவம் அவை மாறினாலும்.

கடந்த முன்புத்துக்களில், தமிழ்ப் புலமை, மரபின் தளையெல்லாம் அறுத்துக் கொண்டுவந்த திரமாத் திர்திக்சுச் செயல்படத் துணிந்த சிருஷ்டி இலக்கிய உலகைத் தன் ஆதிக்கத்தில் அடக்கிவதைத் திருந்தது. அங்கீகரிக்க மறுத்தது. ஆனால் எழுபதுக்கள் பின் கிளர்ந்த மாற்றங்களால், தன் பழைய வழிமுறைகள் செல்வாக்கு இழந்தது கண்டு, இடது சாரிகள் ஊர்வலத்தில் தன்னையும் சேர்த்துக் கொண்டது தமிழ்ப் புலவர் உலகம். இந்தத் தாவலும், பயணமும் அவர்களுக்கு சூலபமாகவே இருந்தது. இடதுசாரிகளும் அவர்களையும் ஊர்வலத்தில் சேர்த்துக் கொண்டனர். காரணம் இடது சாரிகள் கொடுக்கப்பட்ட கொள்கையையே கோஷமிட்டு எழுதிப்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:09• - •Last Updated•

••Thursday•, 12 •September•, 2013 05:15•

பழகியவர்கள் . அவர்கள் முன் பட்டையிட பாதை ஒன்று தரப்பட்டது போலவே, தமிழ் பண்பிதர்களுக்கும் இலக்கண வரம்புகளும் தயாரித்துத் தரப்பட்ட ஃபார்முலாக்களும் சித்திரங்களும் ஏதும் புதிய பாதைகளை அவர்களுக்குத் தரவில்லை. பழக்கப்பட்ட சுவட்காட்டும் பாதை. யாப்பு விதிகளும் இலக்கண வரம்புகளும் இங்கும் கிட உதவாது போகவே, இவர்கள் பயணம் தொடர புதிய வாகனங்கள் கிடைத்தன. ஸ்ட்ரக்சுரலிஸம், பின்னர் போஸ்ட்-ஸ்ட்ரக்சுரலிஸம், பின்னர் போஸ்ட்-மாடர்னிஸம் என்றெல்லாம் தோன்றினனாகளில் கோஷங்கள் தமிழ் வளியை நிறைத்தன. ஒவ்வொன்றின் கட்டாரத்திலும் இவர்களது வாசம் கிட்டத்தட்ட ஐந்து வருடங்கள் தான் நீடித்தது. இந்தத் தமிழ் பண்பிதர்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும் கல்லூரிகளில் மொழியியல் படித்தவர்கள். ஆக, மொழியியல் இவர்களது தாவலை சூலப்பாக்கியது. மொழியியல் இவர்களுக்கு ஒரு பயிற்சியை. அங்கு கற்ற படித்து மனம் செய்த சொற்கட்டங்கள், விதிமுறைகள், மற்றவர்களைப் பயப்படுத்தத் தான் பயன்பட்டன. ஆனால் மொழி எவ்வாறு கலையாகிறது. வார்த்தைகள் பெறும் புத்துயிர், புது அர்த்தங்கள், வெற்று வார்த்தைகட்டங்கள் எவ்வாறு வார்த்தைகள் முன்னர் கொண்டிராது புது உலகையும் அர்த்தங்களையும் சிருஷ்டித்துவிடுகின்றன என்ற மாயம் பற்றி அவர்கள் அறிந்தவர்கள் இல்லை. அவர்களுக்குப் புரிந்ததில்லை. மொழியும், பார்த்து அனுபவித்த வாழ்க்கை விவரங்களும் மாய உலகை சிருஷ்டிக்கும் திறனும் அவர்களையே நிய உலகம். வெற்றுப் புலமையும் மனம் செய்த விதிகள் வாய்ப்பாடுகள் இவற்றைக் கேட்டுப் பரிமிப்போர் இன்னும் இருந்தாலும் அவர்களும், அந்தக் காலமும் மறைந்து கொண்டிருக்கிறது தான். இன்னமும் ஒரு வகை. இந்தத் தமிழ் புலமையையும் கோஷதாரிகளும் இப்போது புதிதாக கிளர்ந்தெழுந்து கொண்டிருக்கும் தலித் கட்டாரத்துக்குள் நுழைந்து விட்டனர். அங்கு அவர்களுக்கு தலித் சித்தாந்தம் ஒன்றை தாமே உருவாக்கிப் போதிக் கத் தொடங்கியுள்ளனர். எவ்வாறு தாம் உருவாக்கியுள்ள தலித் சித்தாந்தத்தை அடியொற்றித் தலித் இலக்கியம் படிகை கப்பட்டவனேடும், அதன் விதிமுறைகள் என்னவென்று சொல்லத் தொடங்கியுள்ளனர்.

அடுத்து சிருஷ்டி பரமான நிகழ்வுகளைப் பற்றிப் பேசலாம். எல்லா சிருஷ்டிகரமான ஈடுபாடுகளைப் போலவே, சில மிகச் சுவாரஸ்யமானவை. இன்னும் சில மிகவும் ஆச்சரியம் தருபவை. உதாரணத்துக்குச் சொல்லப் போனால், தோப்பில் முகம்மது மீரான் (1944). அவரது நாவல்கள் பழமைப் பிப்பும் இறுக்கமான வாழ்வும் கொண்ட முஸ்லீம் சமீகத்தை விமர்சனம் செய்பவை. இம் மாதிரியான கண்டனத்துக்குள்ளாகும் முஸ்லீம் சமீகம் என்னவோ கடந்த நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. அவரது கதைகளும், மக்களும் அவர் பிறந்து வளர்ந்த கடற்கடையோரம் அரபிக் கடலைப் பார்த்த தனே காயப்பட்டினம் என்னும் கிராமத்தை மையம் கொண்டது. அம்மக்கள் பெரும்பான்மையினர் மதக் கட்டுப்பாடுகளில் வாழும் முஸ்லீம்கள். இவர்களது கட்டுப்பாடுகளையும் நம்பிக்கைகளையும் தனது கண்டலுக்கும் கண்டனங்களும் உள்ளாக்குவதில் மீரானுக்கு தயக்கம் ஏதும் இருப்பதில்லை. தனது முதல் நாவல் கடலோரத்து கிராமத்தின் கதை (1988) தொடங்கி பின் வந்த துறைமுகம் (1991), கின்னத் தோப்பு (1993), சாய்வு நாற்காலிகள் (1995) ஆகிய நாவல்களில், தன் முந்திய முஸ்லீம் சமுதாயத்தின் குரூட்டு நம்பிக்கைகள், மதக் கட்டுப்பாடுகளின் முரட்டுக் கரங்கள், முஸ்லீம் மதகுரூக்கள் இம்மக்களின் மீது கொண்டாள்ள கழுத்தை நெறுக்கும் ஆதிக்கம், ஏழமைகளையும் பெண்களையும் மதகுரூக்களும் பணம் படைத்தோரும் தம் கட்டுக்குள் வதைத்து சற்றும் இரக்கமின்றி இழக்கவும் கொடுமையுடையவை, இவையெல்லாம் மதத்தின் புனிதத்தைக் காப்பாற்றத் தான் என்று கோஷிக்கவும் வேஷதாரித்தனம் எல்லாம் மீரானின் எழுத்தில் பதிவாகியுள்ளன. வகை என்னவென்றால், மீரானின்

